

Jordi Costa: En memòria de **Damià Escuder** i de **Lluís M. Xirinacs**.

Damià Escuder:

Vaig conèixer en Damià Escuder farà uns vuit o nou anys. Primer, només de vista, quan jo estava al pis de Ràdio Contrabanda i, al pis de baix, el C.E. Joan Bardina, animat amb l'anima generosa i gran, que per això l'anomenaven "el balena", l'Oriol Albó... dolç record dels dies en què cada dia era Festa des de l'esmorzar al berenar.

Venia per allí un xicot de l'Escala que era llibertari i que s'anava a trobar quasi sempre amb en Damià i després al tai-txi dels diumenges, al parc de la Ciutadella.

Venia algunes vegades amb la seva companya, la Maria Capella; després també *rondava* entorn de la campanya cap a l'Assemblea dels Països Catalans, a la Plaça de Sant Jaume, *rondant* també amb en Xiri... quina paciència!

Després ens hem anat trobant més freqüentment a l'Ecoconcern als *paambtomàquets* que elaboro després de les conferències...

Què podria dir d'una persona especial en la seva manera de fer i estar, en les seves preocupacions per l'alliberament, per la revolució, sobretot per la llibertat de la qual ell es va veure privat, durant un temps, als calabossos dels soterranis de la comissaria de Via Laietana. Deia que allí, havia vist els blaus d'en Pujol dels cops que li van donar.

Estava assabentat de gairebé tota l'actualitat: país, espanyes i internacional, i coneixia bona part de la intel·lectualitat i prohoms del seu temps. I darrerament, també assistia a les trobades de cada primer diumenge de mes a la Plaça de Sant Jaume en record d'en Xiri.

Si no el coneixies una mica, pel seu caràcter i manera de fer, podies pensar que estava guillat, però si volies aprofundir, veies que hi havia el fons d'unes creences fermes. Cristià - budista, visitador de mesquites i sinagoga del barri,

lector impenitent d'una biblioteca atapeïda fins l'últim racó del pis de la Baixada de Santa Eulàlia, amb tota mena d'esoterisme, religions, filosofia i figures de Buda arreu.

Gironí, català, independentista i Universal .

Ara, s'ha reintegrat al Cosmos, on la Mare Universal bressola la Vida. Bon record doncs. Tots els Damians que han estat, són i seran: **espurna de Vida** .

Lluís M. Xirinacs:

Xirinacs, ganxo enganxat que enganxes per enganxar.

Quina àgora t'enganxarà tant, com la morera en el Fossar,
del ganxo del Fossar?

Si sabessis que ets nen de joguina jugant.
Mestre de l'absolut perdut i trobat en el buit complicat.
Desllorigador de l'eina del Món emplamat,
retrobat cada dia de nou en el joc conjugat.

Un dia de joc a la Fundació.

Mestre, qui t'ha conegut ha restat Entusiasmada. Aquesta paraula sé d'on ve - quan cara a cara - vam coincidir, a les primeries de conèixer-nos a l'ascensor de l'edifici a la Plaça de Catalunya on, per un temps, hi havia la seu de l'associació Ecoconcern i que, ara, torna a ser un local alliberat on es troba la seu d'Àgora Catalunya, dirigit també per un antic lluitador conegut, en Martí Olivella - i me la vas dir: pres pels déus.

Un altre dels primers records, és de quan vas venir a Vilafranca del Penedès - on jo vivia - a la masia, a prop dels Monjos, d'en Fèlix Simón, independentista i seguidor d'en Xiri, on aquell dia també s'hi trobava en Xavier Ribalta, cantautor català, que ens va rebre cantant amb la seva veu grossa i poderosa, amb un got de vi a la mà. Arran d'aquesta trobada, em vaig assabentar que hi havia un projecte de comunitat en una masia -el *Bolet* -al mig del bosc, a l'Alt Penedès - Fontrubí - a prop d'un poblet de quatre cases anomenat l'Abellà i, allí me'n vaig anar i hi vaig viure uns set o

vuit mesos. Com que la cosa no em va agradar del tot, ho vaig deixar. Allí, fent de pastor de cabres, vaig llegir alguns llibres publicats d'en Xiri - les diverses vagues de fam - que estaven dipositats, allí, en caixes.

Després vaig fer un curs de Globalisme, al petit local de l'Avinguda Mistral, poc abans de deixar-lo i, també, a prop d'allí, van començar les primeres trobades de l'Ecoconcern al bar restaurant Montes de Oca. Des d'aleshores, el seguiment va ser més continuat, fins avui, quan la seva petjada és a seguir.

Un altre record que em va deixar *parat* per la seva fondària, va ser en la celebració d'un dels seus últims Nadals en aquesta Vida; quan li vaig dir: Com t'ho fas per estar tan radiant, amb tan bon aspecte? I ell, va dir: Perquè segueixo els dictats del meu esperit.

No cal que digui res més. Qui el va conèixer sap i qui no, ja es va encarregar ell de deixar bones pistes .

Saps que t'estimem profeta; Mestre que de la teva contrada ens has deixat tocats, tocats del bolet, rovelló formós, del nèctar i perfum sagrats tocats. Tocats de mil amors, estem encisats lliscant vers l'abisme sagrat de la llibertat.

Jordi Costa i Domènech. Febrer de 2012.